

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/38/2021
Identifikačné číslo spisu:	5116219607
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:5116219607.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. Q., bývajúceho v T. XXX, zastúpeného JUDr. Ladislavom Potockým, advokátom so sídlom v Žiline, Mydlárska 19, proti žalovanej E. Q., bývajúcej v T. XXX, zastúpenej JUDr. Kristínou Jošthovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Nám. M. R. Štefánika 1/10, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7 Pc 3/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 8. apríla 2020 sp. zn. 7 CoP 67/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 22. júla 2019 č. k. 7 Pc 3/2016-139 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej len „BSM“) tak, že I. do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal hnuiteľné veci: vŕtačka Narex, motorová píla Hurgwama, navigácia Garmin, kotúčová píla BOSH, priamočiara píla, hliníkový rebrík, uhlová brúska, digitálny satelit, televízor ORAVA, stôl pod televízor, motorové vozidlo VW PASSAT EČ W. XXX C., všetky v hodnote 2.364,- eur, II. do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal hnuiteľné veci, a to nachádzajúce sa v spálni - posteľ, matrace, rošt, nočné stolíky, skriňa + komoda; nachádzajúce sa v detskej izbe - posteľ, matrace, rošt - 2 ks; nachádzajúce sa v kuchyni - kuchynská linka, barový pult, 4 kožené stoličky, sporák MORA, chladnička INDESIT, koberec; nachádzajúce sa v obývačke - sedačka, koberec v celkovej hodnote 2.060,- eur, III. za preberateľku zostatku úveru ku dňu 19. januára 2019 vo výške 2.785,65 eur, poskytnutého Slovenskou sporiteľňou, a.s. na základe Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 7. marca 2013 určil žalovanú, IV. na vyrovnanie podielu z vyporiadaného BSM zaviazal žalobcu vyplatiť žalovanej sumu 1.657,43 eur. Zároveň vyslovil, že žiadna zo sporových strán nemá právo na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že manželstvo sporových strán bolo dňa 10. decembra 2014 rozvedené, pričom medzi stranami nebolo sporné, že počas trvania manželstva nadobudli hnuiteľné veci, ktoré sú vo výroku rozsudku. Pri vypořádávaní BSM vychádzal z hodnoty hnuiteľných vecí uvádzanej žalovanou, keďže žalobca jej tvrdenia účinne nepoprel, a súčasne nepreukázal

hodnotu ním označených hnutelných vecí nad rozsah uznaný žalovanou. Pri hodnotení hľadísk, ktorej zo strán prikázať do výlučného vlastníctva tú ktorú vec, vychádzal zo zhodných návrhov strán, z ich účelného využitia, vzhľadom na charakter vecí, ako aj u koho sa veci nachádzajú a doposiaľ sa užívajú. Súd prvej inštancie v súvislosti s výškou vynaložených nákladov na rekonštrukciu rodinného domu vo výlučnom vlastníctve žalovanej konštatoval, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že prostriedky na tieto investície nad rozsah, ktorý žalovaná uznala, boli skutočne vynaložené a nenavrhol žiadny relevantný dôkaz, ktorý by ním tvrdené skutočnosti preukázal. Vzhľadom na spornosť skutočne vložených investícií potom nepovažoval za potrebné a účelné nariaďovať znalecké dokazovanie, nakoľko vynaloženie investícií nie je odbornou otázkou, ale otázkou skutkovou, v ktorej žalobca dôkazné bremeno neunesol. Pokiaľ išlo o poskytnutý úver zo Slovenskej sporiteľne, súd prvej inštancie za preberateľku zostatku tohto úveru určil žalovanú, ktorá s tým vyjadrila súhlas. V tejto súvislosti súčasne sumu 2.500,- eur, ktorú vyčerpala žalobca vo svoj prospech, zahrnul do masy BSM, keďže žalobca nepreukázal použitie týchto finančných prostriedkov v súlade s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dodal, že finančné prostriedky žalobca vybral v čase, keď už sporové strany nežili v spoločnej domácnosti a spoločne nehospodárili. Súd prvej inštancie potom aplikujúc zásady vyporiadania BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka po zohľadnení aktív a odpočítaní dlhov BSM zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanej rozdiel predstavujúci sumu 1.657,43 eur. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 8. apríla 2020 sp. zn. 7 CoP 67/2019 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu konštatoval, že súd prvej inštancie správne nevykonala znalecké dokazovanie, nakoľko žalovaná uznala vnesené investície do jej nehnuteľnosti v hodnote ako ich navrhoval žalobca za bežný meter v žalobe, avšak v iných rozmeroch ako ich uvádzal žalobca, nakoľko uvádzala tieto rozmery na základe presného merania každej jednotlivéj miestnosti v jej rodinnom dome. Žalobca pritom k týmto rozmerom uvádzaným žalovanou nič konkrétne neuvádzal a ich nenamietal. Na to, aby mohlo byť nariadené znalecké dokazovanie na ohodnotenie vnesených investícií, bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné najskôr, aby žalobca uniesol bremeno tvrdenia ako aj bremeno dôkazu k týmto tvrdeniam. Stotožnil sa aj so závermi súdu prvej inštancie ohľadom sumy 2.500,- eur, ktorú žalobca minul pre svoju potrebu z finančných prostriedkov zo spoločného úveru, pričom uviedol, že v čase, keď žalobca vybral finančné prostriedky z vkladnej knižky, už so žalovanou spoločne nehospodárili. Odvolací súd rovnako dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že uvedené finančné prostriedky použil na spoločnú domácnosť so žalovanou, a preto nakladal s týmito prostriedkami v rozpore s ustanovením § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalobca tvrdil, že finančné prostriedky boli spotrebované v manželstve, a to hlavne na výživné pre deti, odvolací súd poukázal na to, že nie je možné započítať plnenie si tejto povinnosti použitím finančných prostriedkov, ktoré patrili do ich bezpodielového spoluvlastníctva počas trvania manželstva. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie správne ustálil výšku zostatku úveru ku dňu zániku BSM, nakoľko medzi stranami nebolo sporné, že počas trvania manželstva na úver zaplatili celkovo sumu 2.818,24 eur a zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že celkovo na úver spolu s poplatkami a úrokmi mali uhradiť sumu 10.198,47 eur. Napokon, pokiaľ išlo o hodnotu osobného motorového vozidla, tvrdenia žalobcu v odvolaní vyhodnotil odvolací súd ako novotu v konaní, na ktorú nie je možné prihliadať s poukazom na § 366 C.s.p. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Namietal, že v konaní nebola dodržaná zásada rovnosti zbraní, keď súd prvej inštancie nevykonala navrhované znalecké dokazovanie a osvojil si iba tvrdenia žalovanej. V tejto súvislosti poukázal na to, že súdy neprihliadali na jeho tvrdenia v súvislosti s rozsahom vnesených investícií do nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej a jedine znaleckým dokazovaním bolo možné odstrániť spornosť a rozdielnosť tvrdení strán sporu. Žalobca zároveň namietal, že súd sa dostatočne nevyporiadal s nevykonaním navrhnutého dôkazu. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec

vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa stotožňuje s odôvodnením súdu, že na posúdenie toho, čo sa zo spoločného majetku manželov vynaložilo na oddelený majetok jedného z nich, nie je rozhodujúce o akú sumu sa majetok investíciami zhodnotil, ale to, aká suma sa na tento účel skutočne vynaložila zo spoločných prostriedkov. Bolo pritom na žalobcovi, aby preukázal vynaloženie ním uvedených investícií nad žalovanou uznaný rozsah, avšak v tejto súvislosti nenavrhol žiaden relevantný dôkaz. Žalovaná uviedla, že súd správne nevyhovel návrhu žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania, keďže spornosť skutočne vynaložených investícií nie je otázkou odbornou, ale otázkou skutkovou. Napokon dodala, že žalobcovi nič nebránilo, aby si dal vyhotoviť súkromný znalecký posudok. Navrhla preto podané dovolanie odmietnuť ako neprípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietal proces dokazovania, porušenie zásady rovnosti zbraní a nesprávne zistenie skutkového stavu súdmi nižších inštancií, a následne aj nesprávne právne posúdenie veci.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď dovolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi

závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

13. Dovolací súd v súvislosti s prevažnou argumentáciou dovolateľa týkajúcou sa nedostatkov v procese zisťovania a hodnotenia skutkového stavu, najmä vo vzťahu k rozsahu vložených investícií do rekonštrukcie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej, uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., v posudzovanom spore však dovolací súd takúto vadu nezistil.

14. Pokiaľ žalobca namietal, že v konaní nebolo vykonané ním navrhnuté znalecké dokazovanie, dovolací súd uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 C.s.p.). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Z uvedeného je zároveň zrejmé, že Civilný sporový poriadok strane konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie žalobca v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté).

14.1. Z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky zároveň vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

14.2. Podľa názoru dovolacieho súdu ale o tento prípad v prejednávanej veci nešlo. Súdny oboch nižších inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli, prečo nepovažovali za potrebné vykonať žalobcom navrhnuté znalecké dokazovanie (porov. bod 20. rozsudku súdu prvej inštancie a bod 13. rozsudku odvolacieho súdu), pričom dovolací súd považuje toto zdôvodnenie za primerané a plne sa stotožňuje s tým, že predmetné spornosti v otázke skutočne vynaložených investícií do rekonštrukcie rodinného domu nemohlo odstrániť nariadenie znaleckého dokazovania, keďže spornými boli otázky skutkové (skutočné rozmery rekonštruovaného domu; vykonanie, resp. nevykonanie elektroinštalácie) a nie odborné, na zodpovedanie ktorých slúži znalecké dokazovanie. Žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k ním tvrdeným investíciám nad rozsah, v ktorom ich žalovaná uznala (či už návrhom na výsluch svedkov, alebo doložením potvrdení o nákupe materiálu), a preto odmietnutie vykonania znaleckého dokazovania ako nadbytočného a neúčelného považoval dovolací súd za správne a dostatočne odôvodnené. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že týmto postupom súdov nedošlo k založeniu vady podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

15. Z obsahu dovolania žalobcu tiež vyplýva, že namieta porušenie princípu rovnosti zbraní zakotveného v čl. 6 C.s.p., najmä v procese zisťovania skutkového stavu.

16. K tomu dovolací súd uvádza, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 C.s.p.). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (m. m. 3 Cdo 321/2015, 3 Cdo 888/2015, 3 Cdo 156/2016, 3 Cdo 90/2017). V danom prípade dovolací súd musí konštatovať, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Vzhľadom na námietky žalobcu smerujúce najmä k nevyváženému procesu dokazovania dovolací súd poukazuje na bod 14. tohto odôvodnenia a pripomína, že podľa § 191 C.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

17. Dovolateľ napokon v podanom dovolaní bez ďalšej konkretizácie naznačuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

17.1. K tomu dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17.2. Pre prípad, že sa dovolateľ predmetnou argumentáciou domáha dovolacieho prieskumu v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p., dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 432 ods. 2 C.s.p., ktoré uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Ustanovenie § 432 ods. 2 C.s.p. je pritom vždy nutné vykladať v súvislosti s § 421 C.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17.3. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzil predmetný dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Dovolateľ žiadnym spôsobom nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnú otázku zásadného významu, ani prípadne neoznačil rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne. Preto dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mal dovolateľ na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd. Dovolací súd dodáva, že samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi

názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 C.s.p. (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 C.s.p.

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 C.s.p., odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.